

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., v právní věci

žalobce X. X., nar. dne X
státní příslušnost: X
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-1363/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se tato žádost podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že se obává pronásledování ze strany věřitele, od kterého si půjčil významnou finanční částku kvůli zahájení podnikatelské činnosti v chovu slepic, které uhynuly. Věřitel začal vymáhat svoji pohledávku pomocí policejního orgánu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, že v Uzbekistánu je na rozdíl od České republiky trestné, pokud dlužník neuhradí svoji pohledávku, i když neměl v úmyslu uvést věřitele v omyl.
3. Žalovaný nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, protože se nezabýval pozicí uzbecké policejní složky a případnou existencí orgánu vnitřní kontroly (obdobou GIBS), který by dohlížel na zákonnost postupu policistů, na které se věřitel obrátil a jejichž postupu se žalobce obává. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval obecné úrovni dodržování lidských práv v Uzbekistánu bez důrazu na žalobcovu individuální situaci a není zřejmé, zda uzbecká policie bude postupovat objektivně a spravedlivě a nebude solidární s věřitelem. Žalovaný se v odůvodnění nezabýval ani případnou existencí úřadu ombudsmana.
4. Žalobce čelil výhrůžkám během pobytu v domovském státu i po vycestování do zahraničí, proto se nedomnívá, že by se v případě jeho návratu situace uklidnila. Těžiště jeho azylového příběhu sice spočívá v soukromoprávním vztahu, tato skutečnost však nebyla dostatečná pro zamítnutí žádosti, protože bylo nutné posoudit, zda je Uzbekistán způsobilý ochránit žalobce před násilím ze strany věřitele. Žalovaný se touto otázkou nezabýval.
5. Žalovaný rovněž vycházel z nepřipustného podkladu, jehož je autorem, konkrétně z Informace OAMP – Uzbekistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Také nedostatečně posoudil humanitární azyl, protože se nevěnoval ekonomické situaci v Uzbekistánu, respektive možnosti dosažení adekvátního výdělku pro obživu rodiny.
6. Na závěr své žaloby žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 29. 1. 2025 uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi původu. Vycházel z řádně zjištěného stavu věci a rozhodnutí adekvátně odůvodnil.
8. Tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu jsou pouze ekonomické problémy. V České republice chce pracovat a vydělat si peníze, aby mohl splatit svůj dluh v Uzbekistánu. Žádná okolnost nesvědčí o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícímu znaky pronásledování nebo riziku vážné újmy. Pokud věřitel spolupracuje s policejním orgánem, žalobce se mohl obrátit na jiné bezpečnostní složky. V rámci

správního řízení zároveň nevyplynula žádná okolnost vysvětlující, proč o mezinárodní ochranu nepožádal již dříve. Svoji žádost podal ve snaze oddálit správní vyhoštění.

9. Žalovaný označil napadené rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Žalobní argumentace není způsobilá jej zpochybnit. Žalovaný také odkázal na obsah spisového materiálu a na vydané rozhodnutí.
10. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
12. Žalobce podal dne 8. 10. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Podle těchto údajů ze dne 11. 10. 2024 je státním příslušníkem X, X národnosti a dorozumí se rusky, uzbecky a tádžicky. Jeho náboženským vyznáním je X. Je ženatý a má dvě dcery, které žijí s matkou v Uzbekistánu. Politické přesvědčení nemá. Do České republiky přicestoval dne 24. 8. 2023 na řecké turistické vízum. V letech 2023 až 2024 pobýval v Polsku kvůli práci. Z pracovních důvodů žil v roce 2023 ve Spojených arabských emirátech a za prací jezdil i do Ruska. O mezinárodní ochranu požádal poprvé. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má X, ale normálně pracuje a neomezuje ho to. Jinak je zdravý, občas je ve stresu. Nikdy nebyl trestně stíhán. Požádal o mezinárodní ochranu, protože má v Uzbekistánu dluh z podnikání, věřitelé chtějí peníze zpět, už jej i nechali předvolat na policii z důvodu, že neplní své závazky. Bylo mu nařízeno, aby peníze vrátil.
13. Dne 11. 10. 2024 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že si v Uzbekistánu chtěl založit slepičí farmu, pronajal si prostory a koupil si slepice. Všechny však uhynuly kvůli nemoci a vznikl mu dluh ve výši 30 000 USD bez úroků. Dluží kamarádům, kteří chtějí svoje peníze zpět, začali podnikat oficiální kroky a obrátili se na policii, aby jim pomohla peníze vymoci. Policie žalobci nařídila, aby splatil své závazky, ale nemá peníze. Jel do Dubaje za prací, aby ten dluh splatil, ale žádnou nenašel kvůli jazykové bariéře. Požádal o mezinárodní ochranu, aby zde mohl legálně pracovat a splatit dluh. Nemůže si vyřídit české pracovní vízum, protože nemá peníze. Jiné možnosti ho nenapadají. Pracuje na stavbách u musí vydělávat. O azylu se dozvěděl až nedávno. Před pěti měsíci ho kontrolovala policie a bylo mu uloženo správní vyhoštění.
14. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil Informaci OAMP – Uzbekistán: Socio-ekonomická situace, Dávky sociální podpory a podpory v nezaměstnanosti, Dluhy fyzických osob a proces oddlužení, Přístup k základní lékařské péči ze dne 13. 3. 2024. Podle tohoto podkladu pro dlužníka neschopného splácet existují v Uzbekistánu dvě varianty, včetně tzv. osobního bankrotu. V první variantě může předložit na základě svého disponibilního příjmu věřitelům tříletý splátkový kalendář, který jimi musí být schválen. Pokud věřitel plán odmítne, může dlužník požádat soud o stanovení plánu splátek. Soud projedná návrh ve lhůtě 2 měsíců. Jestliže není možné stanovit splátkový kalendář, lze využít možnosti tzv. likvidace a splacení závazků (angl. liquidation-and-discharge procedure), která musí být ukončena do devíti měsíců. Jedná se o prodej nevyňatého majetku a odstavení příjmu až do výše 50 %. Tato varianta je podmíněna nemožností včas a plně splácet svůj dluh, který musí být nejméně 3 měsíce po splatnosti.

Jestliže věřitel odmítne schválit splátkový kalendář, musí dlužník po dobu šesti měsíců odvádět 50 % svého příjmu, aby došlo ke splacení pohledávky.

15. Žalovaný do správního spisu zařadil i Informaci MZV ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP – Uzbekistán: Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, Činnost úřadu ombudsmana ze dne 1. 3. 2024. Podle této zprávy je uzbecká policie průměrně fungující vnitrostátní ochranný prostředek hájení práv občanů. Zejména po provedených reformách je uzbecká policie schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan, který se obává ohrožení nebo se již v přímém ohrožení nachází. Je možné podat stížnost na nečinnost příslušníků policejních orgánů či na jejich nezákonný postup u nadřízeného orgánu. Policie patří do struktury MV UZ. Prokuratura má ve své kompetenci kontrolu dodržování zákonů státními či jinými orgány včetně policie a ministerstev.
16. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se dne 26. 11. 2024 k tomuto úkonu dostavil a do protokolu zopakoval, že v Uzbekistánu dluží 30 000 USD. Policie si přeje, aby zaplatil alespoň úroky z prodlení. Maminka je prosí, aby s ním měli trpělivost. Když se vrátí, asi ho kvůli tomu na letišti zavřou. Další skutečnosti neuvedl a nenavrlh doplnění podkladů.
17. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí žalobce předvolal. Žalobce se k tomuto úkonu dostavil dne 19. 12. 2024 a rozhodnutí si převzal do vlastních rukou, čímž nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
19. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
20. Podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti*

svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

21. Žalobce v podané žalobě uvedl, že se obává pronásledování ze strany věřitele, který začal vymáhat svoji pohledávku pomocí policejního orgánu, a že se žalovaný nezabýval skutečností, že je v Uzbekistánu nezaplacení dluhu trestné. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru, že důvodem žalobcova odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody a žalobce neuvedl žádnou okolnost, pro kterou by bylo možné se domnívat, že by mohl být v případě návratu vystaven pronásledování nebo vážné újmě. Žalovaný současně zohlednil i žalobcův dlouhodobý pobyt v zahraničí a situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Zdejší soud podotýká, že žalobce během správního řízení výslovně uvedl, že se zadlužil kvůli své podnikatelské činnosti a jeho věřitelé po něm požadují splnění závazků. Jedná se o žalobcovy kamarády, kteří se obrátili na policii o pomoc. Policie žalobci nařídila, aby splatil dluh. Žalobce do protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí uvedl, že policie chce, aby zaplatil alespoň úroky z prodlení. Maminka je prosí, aby s ním měli trpělivost. Žalobce následně v tomto protokolu vyjádřil svou domněnku, že až se vrátí, asi ho kvůli tomu na letišti zavřou.
22. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splacení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, srov. také např. rozsudky téhož soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, či usnesení téhož soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 Azs 225/2024-29, a ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Azs 334/2024-21). Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Azs 334/2024-21, „*zadlužení pak není samostatným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 7 Azs 103/2023-21).*“
23. Zdejší soud konstatuje, že z žádné okolnosti nevyplývá, že by žalobci hrozilo pronásledování nebo vážná újma ze strany soukromých osob. Žalobce si půjčil od svých kamarádů a peníze jim nevrátil, oni však tuto situaci neřeší nelegálními způsoby. Nevyhrožují jemu a ani jeho rodině a nikomu nezpůsobili psychickou či fyzickou újmu, pouze se obrátili se svým problémem na policii. Uzbecká policie vyzvala žalobce, aby zaplatil alespoň úroky z prodlení. Z tohoto jednání vyplývá, že i bezpečnostní složky s žalobcem jednaly korektně. Je proto zřejmé, že zadlužení je jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, samostatně však neobstojí.
24. Dále zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce během správního řízení žalovanému nikdy nesdělil, že by mělo být neaplacení dluhů v Uzbekistánu trestným činem. Žalovaný se naopak řádně věnoval problematice nezaplacených dluhů a obstaral si Informaci OAMP – Uzbekistán: Socio-ekonomická situace, Dávky sociální podpory a podpory v nezaměstnanosti, Dluhy fyzických osob a proces oddlužení, Přístup k základní lékařské péči ze dne 13. 3. 2024. Tento podklad důkladně popisuje dva způsoby řešení zadlužení fyzických osob v Uzbekistánu. První variantou je tříletý splátkový kalendář, a pokud jej nelze stanovit, druhou možnost představuje tzv. likvidace a splacení závazků, která musí být ukončena do devíti měsíců. Žalovaný na tyto varianty upozornil na str. 3 napadeného rozhodnutí. Podle názoru zdejšího soudu se této problematice věnoval zcela dostatečně.

25. Žalobce teprve v žalobě upozornil, že nesplacení dluhu v Uzbekistánu má být trestným činem, ačkoli tak mohl učinit již během správního řízení. Zároveň k žalobě nepřiložil žádný poklad, který by toto tvrzení podporoval a který by mohl být proveden k důkazu v rámci jednání. Žalobce současně na jednání netrval. Jeho větu z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, kterou vyjádřil svou domněnku, že ho na letišti zavřou, nelze považovat za prohlášení, že je neplacení dluhů v Uzbekistánu trestné, ostatně žalobce ani ve své žalobě nenamítal, že by žalovaný tuto větu přehlédl. „*Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalobce současně v žalobě nerozporoval výše uvedenou informaci OAMP týkající se socio-ekonomické situace v Uzbekistánu a nevysvětlil, proč by svou situaci nemohl řešit pomocí jedné ze dvou variant, které dlužníkům nabízí uzbecký právní řád. Zdejší soud proto shrnuje, že žalobce během správního řízení netvrdil, že je neplacení dluhů v Uzbekistánu trestné, ačkoli mu v tom nebránila žádná objektivní překážka, a tento argument poprvé uvedl až v žalobě, aniž by navrhl k provedení jakékoli důkazní prostředky, které by jeho tvrzení podporovaly. Žalovaný se žalobcovým problémem se zadlužením věnoval zcela adekvátně.
26. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, protože se nezabýval pozicí uzbecké policejní složky a případnou existencí orgánu vnitřní kontroly (obdobou GIBS) a úřadu ombudsmana. Podle žalobce se žalovaný věnoval pouze obecné úrovni dodržování lidských práv v Uzbekistánu bez důrazu na jeho individuální situaci a není zřejmé, zda uzbecká policie bude postupovat objektivně a spravedlivě a nebude solidární s věřitelem.
27. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 19. 2. 2025, č. j. 6 Azs 256/2024-37, ve vztahu k Uzbekistánu připomenul, že „*tamní situace (stran ochrany lidských práv) sice nedosahuje standardu západních zemí, avšak v zemi došlo k pozitivním změnám. Obecný poukaz na stav právního státu (stěžovatelem tvrzená korupce a poukaz na pošlapávání lidských práv) nepostačuje k závěru, že by žadatel naplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Azs 186/2024-29, bod 10 a tam uvedená judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2023, č. j. 2 Azs 20/2022-30).*“ Skutečnost, že se žalovaný věnoval situaci v Uzbekistánu obecně, neznamená, že přehlédl žalobcovu tvrzení. Žalobce žádným způsobem nespecifikoval, jakou okolnost v jeho azylovém příběhu žalovaný opomenul a z jakého důvodu by mělo být napadené rozhodnutí nedostatečně individualizované. Zdejší soud v tomto ohledu žádné nedostatky neshledal, protože se žalovaný řádně věnoval důvodům žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
28. Zdejší soud také opakuje, že z žádné okolnosti neplyne důvod se domnívat, že se uzbecké policejní složky budou chovat vůči žalobci nekorektně a že žalobce bude potřebovat jejich ochranu před věřiteli, kteří nevolí nelegální způsoby řešení dané situace. Žalovaný přesto v napadeném rozhodnutí přistoupil k úvaze, že pokud by v případě návratu žalobcovi věřitelé přistoupili k výhrůžkám nebo fyzickým útokům, mohl by se žalobce obrátit na bezpečnostní složky Uzbekistánu, protože policie je schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí osoba, která má obavu z ohrožení nebo se přímo v nebezpečí nachází. Pokud by nedošlo k vyřízení této žádosti, měl by žalobce možnost si na postupy policie stěžovat u

nadřízeného orgánu, tedy u uzbeckého Ministerstva vnitra. Žalovaný uvedl, že tyto poznatky čerpal z Informace MZV ze dne 4. 3. 2024. Zdejší soud v první řadě zdůrazňuje, že se žalovaný věnoval čistě hypotetické situaci, ale zcela správně dovodil, že v případě eskalace situace je uzbecká policie schopná žalobci pomoci. Příslušná Informace MZV ČR pochází ze dne 1. 3. 2024, je však nepochybné, že se jedná o chybu v psaní, protože pouze jediná zpráva ve správním spisu se týká činnosti policie. Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na možnost nápravy eventuálního nezákonného postupu policistů a soud nepovažuje za nedostatek, že se v odůvodnění neobjevuje informace o případné existenci orgánů vnitřní kontroly srovnatelných s českou GIBS, nýbrž je důležité, že existuje možnost podat stížnost. V žalobcově případě k žádnému excesu nedošlo a z jeho tvrzení ani nelze dospět k závěru, že by se v budoucnu situace mohla změnit. Žalovaný zároveň není povinen do napadeného rozhodnutí opisovat všechny informace z obstaraných zpráv. Příslušná Informace MZV ČR skutečně obsahuje informaci o úřadu ombudsmana v Uzbekistánu, vzhledem k okolnostem žalobcova případu se však jedná o nadbytečnou informaci, protože není důvod se domnívat, že bude nutné se na tento úřad obracet. Soud uzavírá, že žalovaný se v kontextu žalobcova azylového případu věnoval ochraně práv uzbeckých občanů více než dostatečně.

29. Žalobce také v žalobě tvrdil, že čelil výhrůžkám během pobytu v domovském státu i po vycestování do zahraničí, proto se nedomnívá, že by se situace v případě jeho návratu uklidnila. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda je Uzbekistán způsobilý žalobce ochránit před násilím ze strany věřitele. Zdejší soud však konstatuje, že podle správního spisu k žádným výhrůžkám nedošlo. Žalobce si půjčil od svých kamarádů, kteří se obrátili na policii kvůli nesplaceným pohledávkám. Nevyhrožovali jemu ani jeho rodině, nezpůsobili mu psychickou ani fyzickou újmu. Žalobcovo tvrzení o výhrůžkách před jeho odjezdem z vlasti je proto nepravdivé. Zároveň pokud se situace jakkoli změnila, měl v žalobě příležitost popsat, jakými způsoby se jeho věřitelé snaží domoci svých pohledávek, což neučinil. Soud proto uzavírá, že žalobce nebyl obětí násilí či výhrůžek ze strany věřitelů ani v minulosti a ani se neobjevila žádná okolnost, ze které by bylo možné dovodit, že se věřitelé budou snažit získat zpět své peníze jinak než legálními způsoby. Bylo by proto zcela nelogické, kdyby žalovaný musel posuzovat, zda je Uzbekistán způsobilý žalobce ochránit před násilím, které mu nehrozí. Tato námitka je proto také nedůvodná.
30. Žalobce dále zpochybnil Informaci OAMP – Uzbekistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi, protože ji zpracoval žalovaný. Zdejší soud připomíná, že informace o zemi původu musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4. transparentní a dohledatelné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Tento podklad splňuje uvedené náležitosti a je opatřen seznamem zdrojů, kterými byly Amnesty International, Agentura EU pro azyl (EUAA), Human Rights Watch, MZV ČR, MZV USA a další. Nejedná se tedy o zprávu, kterou by nebylo možné ověřit u relevantních zdrojů. Informace je zároveň datována k 13. 3. 2024 a napadené rozhodnutí bylo vydáno 28. 11. 2024. Zprávy tohoto typu bývají obvykle zpracovány jednou ročně a žalobce nespecifikoval, které údaje by měly být zastaralé. Jedná se o relevantní, důvěryhodnou a aktuální zprávu. Současně se tato informace řadí mezi podklady obecně popisující socioekonomické podmínky v zemi původu, kterým je zpravidla přikládána menší váha (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Žalovaný z této zprávy pouze zjistil, že v Uzbekistánu nemůže být uložen trest smrti za žádný trestný čin a zároveň na jeho území neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce

tyto poznatky nezpochybnil a ani soud na informacích z této zprávy neshledal žádné nedostatky. Námitka týkající se autorství zprávy není důvodná.

31. Podle žalobce žalovaný nedostatečně posoudil humanitární azyl, protože se nevěnoval ekonomické situaci v Uzbekistánu. Zdejší soud však konstatuje, že žalobce během správního řízení neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu mohla hrozit vážná újma v případě návratu do vlasti, a zároveň svou žádost zdůvodnil pouze ekonomickými obtížemi. Byly naplněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žalovaný postupoval v souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu, když humanitární azyl neposuzoval (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2025, č. j. 4 Azs 257/2024-26, bod 16).

VI. Závěr a náklady řízení

32. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 10. dubna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce